

Filmi v oktobru

»Mojca« — od Kekca do Kekca

Posvetimo se tokrat našemu edinemu otroškemu kinematografu ne le v Ljubljani, ampak v Sloveniji in Jugoslaviji — KINU MOJCA, ki sicer na videz neopazno in pozabljeno sameva ob starem šišenskem kolodvoru, a ko se vsakič ob 16. uri odpro vrata, zazveni staro poslopje v ritmu mladih, mlajših in najmlajših src. Začenja se predstava v kinu MOJCA.

Se posebej velja torej poudariti filmski spored, ki ga najavlja mesec oktober, pa bo tekkel v november in se bo končal tam nekje po novem letu. Ljubljanskim otrokom smo pripravili posladek, ki ostane v spominu! 4. oktobra (do 16. X.) bo na sporedu prvi slovenski KEKEC po sloviti in priljubljeni Vandotovi pripovedki. Režiral ga je Jože Gale, Kekca iz leta 1951 pa igra Matija Bari. Od 18. do 30. oktobra prihaja na spored drugi film iz »Kekčeve« serije, in sicer »SREČNO, KEKEC«, prav tako v režiji Jožeta Galeta. Kekca igra tokrat Velimir Gjurin, film je bil posnet leta 1963. Tretji film ima naslov »KEKČEVE UKANE«, režija je — seveda — Jože Gale, nastal pa je pet let kasneje. Kekca je tokrat zaigral Zlatko Krasnič. V vseh treh Kekcih je seveda naslovni junak fanté iz naših logov in gajev, pomaga pa mu kajpada tudi Mojca (po njej smo dali tudi ime najbolj priljubljeni šišenski dvoranici), sodelujejo pa razni Rožleti in Pehte in podobni liki slovenskega pripovedništva. No, od 15. do 20. novembra si bodo naši pionirčki lahko ogledali film Janeta Kavčiča NEVIDNI BATALJON z Mihom Balohom v glavni vlogi. Kdo je lahko pomagal partizanom in bil Nemcem najmanj sumljiv? Seveda: otroci! Ti so tudi glavni junaki tega filma, pogumni in iznajdljivi. Po povesti Franceta Bevka pa je nastal slovenski film PASTIRCI v režiji Franceta Štiglica. Igrajo: Miha Levstek, Ksenija Sinur, Jože Zupan in drugi. Revni otroci služijo kot pastirci. Svoj čarobni svet iger in sanj želijo urediti po odraslo. Film bo na sporedu od 22. novembra do 4. decembra. Od 6. do 18. decembra pa bo na sporedu Kavčičev film SREČA NA VRVICI. Redki so filmi, ki bi kazali, kako žive otroci sredi »betonske džungle«. To je eden izmed njih. Za najmanjše bo od 20. do 27. decembra ZVEZDICA ZASPANKA, serijo pa bo zaključil filmski NOVOLETNI DIRENDAJ.

septolete®

Glasbena šola »Franc Šturm«

Po lepem muziciranju hladen račun

»Skoraj hudo mi je,« se je nekoliko zamislil Anton Kozole, ravnatelj šišenske glasbene šole Franc Šturm, »ko moram nekemu, ki s srcem muzicira, po lepi glasbeni uri popolnoma neglasbeno izročiti denarno položnico. Nasploh je potrebno na temle mestu vse preveč razmišljati o kurjavi, različnih stroških, podpisovanju računov in še bi lahko v nedogled našteval...«

V sivih očeh je zaznati svežino, v nevisokem telesu giblivo. Miren obraz obkrožen z zalisci rad že brez besed pripoveduje o iskreni ljubezni do glasbe, šole in njenih učencev:

»Imamo dober družbeni dogovor, ki v Ljubljani glasbenim šolam določa normative. Vendar pa je ta dogovor omogočil osebne dohodke pedagogom in vodilnemu osebju, administrativno tehničnega (ki ga nimajo preveč) pa deloma obesil na akumulativno spo-

ljal 20.000 dinarjev, dandanes je zanj potrebno odriniti 180.000 dinarjev. Hkrati smo letos za šolanje na klavirju in kitari odklonili prek 100 kandidatov, nihče pa tej množici mladeži ne bi branil vpisati trobila ali godala. Zakaj tako? Poglejte, saj nimamo ustreznega števila pedagogov. Se zelo resno sprašujem, kako bo čez nekaj let, ko bodo nastopile generacijske menjave profesorjev.«

Anton Kozole se tudi sprašuje, kam vodi usmerjanje mladih, ki bi se radi ukvarjali z glasbo, če jih enostavno prevzemajo cerkveni krogi. Vsaka čast lepemu petju na koru in brenkanju na kitaro ali celo muziciranju na harmoniko. Res je, številni skladatelji so pisali sakralno muziko, toda ali naj trenutne okoliščine potisnejo glasbeno dejavnost izven splošnovzgojnega področja? Kaj takega pa bi resnično ne bilo potrebno:

»Taka vzgoja, četudi glasbena, bi potekala na idejno povsem drugačnih osnovah. Zatorej pazljivo pri tesanju programov. Glasbena šola je vendarle prostovoljna oblika staršev in tistega, ki se odloči za spoznavanje inštrumenta. Posebej nadarjenim pa sploh ne bi smeli prizadejati krivice.«

Anton Kozole je po rodu iz delavske družine, rojen v Brežicah. To je očitno tudi pri njegovem govorjenju, dobro potegne samoglasnike. Pri starosti 36 let mu novembra poteče prvi mandat kot ravnatelju šole. Še se bo potegoval za naslednje štiri leta:

»Zdaj naj bi tudi ravnatelji učili. Sem za to. Tako ohranjaš stik s pedagoškim delom. In meni čisto ustreza. Glejte, diplomiral sem na klarinetu in dolgo časa ga nisem mogel držati v rokah. Zdaj bi to bilo lažje. Prav z užitkom vadim in nemara celo glasbo doživljam na nek nov način. Seveda se je v teh letih spreminjal tudi moj okus, vztrajam pri tem, da mora dober glasbenik, posebej pa poklicni vse znati. Vsemu streči in ustreči.«

Zanimivo. Glasba sama zelo malo govori o svojih tvorcih. Veliki glasbeniki so bili lahko denimo kdaj kaj čudni ljudje. Res pa dobro glasbeno podajanje nikakor ni samo obrt. Je skupek umetnosti, virtuoznosti podajanja, čustev, privlačnosti. Mešanica nečesa, kar pri poslušalcih in izvajalcih ustvarja neko novo, zanimivo občutje. Lepo, plemenito, doživljeno duha.

Anton Kozole živi na Viču. Moja hišica, moja svobodica z 10 kvadratnimi metri vrtička: *

»Tako za sprostitev, fizično utrujenost. Ravno prav je tega. Kdaj se zapodim tudi na Šmarno goro...«

Vendar, dandanašnji časi so stabilizacijski. Ali se bomo potegnili iz težav? O, da! Še vedno ne gre za glavo, kot v vojni. Ne sme biti dilem:

»Prispevek nas vseh v glasbeni šoli pomeni še izboljšanje kakovosti našega dela. Če bo to vsepovsod, ni dilem in sploh ne sme biti problem,« sva končala najin razgovor. Anton Kozole rad, najrajši govori o glasbi. Takrat mu sive oči res bleščijo...

Bogomir Šefić

Anton Kozole

sobnost šole. Kar 50 odstotkov sredstev nam tak način pobere. Pri tem velja povedati, da pri nas starši že plačujejo 500 dinarjev šolnine, v občinah izven Ljubljane pa od 150 do 400 dinarjev. Nismo razsipni in v 88 oddelkih smo lani imeli vpisanih več kot 1550 učencev, čeprav nam je po normativih dovoljeno le 1496 učencev.«

Toda kako odkloniti nekoga, ki vztraja, ima celo talent za glasbo. V občini Šiška imamo tudi nove stanovanjske predele z obilico otrok in kako kratiti pravico nekemu, ki bi se rad ukvarjal z glasbo:

»Moram tudi povedati, da po mojem mnenju večje šolnine, kot so sedaj, starši najbrž ne bi prenesli. Strašno so se podražila tudi glasbila, trobila, katerikoli instrumenti. Za primer naj navedem pianino. Še pred štirimi leti je ve-